

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΗΣ ΜΑΡΙΕΤΤΑΣ Σ.....

ΤΙ ΜΑΣ ΛΕΕΙ Η ΜΑΡΙΕΤΤΑ!

(Πώς σκέπτονται ή σύγχρονες 'Αμερικανοπούλες)

ΕΙΜΑΙ είκοσιτριών χρόνων κοπέλλα...
 'Απ' τή φωτογραφία μου, καθώς βλέπετε, δείχνω πώς δέν είμαι και τόσο άσχημη, όπως με κακογλωσσεύουν — κρυφά μου, έννοείται — ή πιό...έγκάρδιες φίλες μου!..
 'Επίσης, στή φωτογραφία μου αυτή, βλέπετε και τόν άγαπημένο μου Πάουλ... Δέν είνε δά και τόσο γοητευτικός νέος, ώστε νά «λυσσάξουν» κυριολεκτικώς μαζί του και νά προσπαθοῦν νά μου τόν «ξελογοιάσουν» ή ίδιες αυτές...έγκάρδιες φίλες μου!!
 "Ας είνε, τέλος πάντων.. Παντού στον κόσμο, όλοι — άπ' τούς πιό πολιτισμένους, ές τούς Κάφρους τής Κεντρώας 'Αφρικής, κι' ως τούς Ιθαγενείς τής Χονολουλού — ξέρουν τή σοφή αυτή παροιμία, ή όποία ταιριάζει με τήν περίπτωσί μου:
 — Θεέ μου, φύλαγέ με άπ' τούς έγκαρδίους φίλους μου, γιατί τούς έχθρους μου τούς ξέρω!...

'Αφήνω, λοιπόν, τις έγκάρδιες φιλενάδες μου στην άκρη, περιφρονώ τις καλόβολες προσπάθειές τους εις θάρος μου και σάς έξομολογούμαι ειλικρινώς τά έξής:

Κοντά σέ όσα χαρίσματά μου βλέπετε στή φωτογραφία μου, έχω ακόμη κι' άλλα αξιοζήλευτα, ψυχικά όμως αυτά... Είμαι πάντα φαίδρη, ξέννοιαστη, ανεξαρτήτου χαρακτήρος, κι' άπεχθάνομαι τις πατρικές, μητρικές κι' αδελφικές παρατηρήσεις και κηδεμονίες...

"Εχω πάρει τή δίπλωμά μου άπ' τή «Κατώτερο Πολυτεχνείο» κι' εργάζομαι τώρα ως σχεδιάστρια πρώτης κατηγορίας σ' έναν μεγάλο «Όικο Γυναικείας Μόδας». 'Η εργασία μου, άν κ' είνε έξάωρη μονάχα κι' άνετη, αμείβεται ύπέροχα γιατί με διακρίνει ιδιαίτερο τάλαντο στά σχεδιάσματά μου: Κερδίζω, όσα δέν κερδίζει ούτε ένας άνώτερος υπάλληλος Τραπεζίης!

'Αγαπώ πολύ τόν μπαμπά μου και τή μαμά μου και πηγαίνω και τούς... βλέπω, τουλάχιστον τρεις φορές τήν έβδομάδα!!

Ναί, μην ξαφνιάζεστε... Δέν μένω μαζί τους, γιατί ή μαμά μου είνε λίγο γκριάρα κι' ό μπαμπάς μου έχει μερικές σχολαστικές άντιλήψεις: 'Ανησυχούσαν πολύ για τήν υγεία μου, φοβόντουσαν μήπως με θλάψη τή διαρκές ξενύχτι μου στά μπάρ-ντάνσιγκ και στους σινεμά και γκρίνιαζαν σάν γύριζα άργά κατά τή θράδυ!

"Ενα πρωί, λοιπόν, πρό μερικων μηνων, τούς είπα «ώρεβουάρ», νοίκιασα ένα μικρό διαμερισμάκι σέ κάποια πολυκατοικία — μακρυνής θέβαια συνοικίας, για «νάχουμε και τή νου μας»! — κουβάλησα τις θαλίτσες μου εκεί κι' έτσι βρήκα τήν ήσυχία μου.

Μαγειρεύω και τρώγω μόνη μου, όσες φορές δέν πηγαίνω σέ ρεστωράν... Μαντάρω κάλτσες, διορθώνω τά φορέματά μου και συγυρίζω τή νοικοκυριό μου στήν έντέλεια... Μου άρέσει νά δημιουργήσω δική μου, όλόδική μου, οικογένεια...

Δηλαδή... μου άρέσει ό γάμος, καθώς κ' οι μπεμπέδες, τούς όποιους θ' άποκτήσω! Με άλλα λόγια, μου άρέσει νά παντρευτώ όπως θέλω έγώ, κι' όχι όπως με παντρεύουν ή προλήψεις και τή δήθεν «ροζικό» μου...

Παραδείγματος χάριν, τώρα φλερτάρω με τόν Πάουλ... Τόν άγαπώ και με λατρεύει... Είνε πρόθυμος νά ζήσουμε σέ μιá «καλύβη», άρκει πού θάχη τήν... καρδιά μου!

Μά έγώ, δέν είμαι τόσο άνόητη, δηλαδή τόσο ρομαντική, όσο είνε ό καλός αυτός νέος, ό άνοιχτόκαρδος αυτός σύντροφος και καθαλλιέρος μου στά ντάνσιγκ και στά σινεμά... Ναί, έγώ είμαι πιό πρακτική άπ' αυτόν. Και σκέπτομαι ως έξής:

— 'Ο Πάουλ είνε λογιστής σέ κάποια έταιρεία. Παίρνει κάθε μήνα για μισθό τά μισά σχεδόν από όσα έγώ κερδίζω... 'Ελπίδες για γρήγορη προαγωγή δέν έχει, γιατί είνε καλός μέχρι ήλιθιότητος... Κι' όπως είνε γνωστό, σήμερα προβιβάζονται γοργά, μονάχα όσοι είνε σκληροί και καπάτσοι... 'Εγώ είμαι μιá καθαυτό «γυναίκα τής δουλειάς», ένώ ό Πάουλ δέν είνε καθόλου ένας καθαυτό

«άνδρας τής δουλειάς»... Είνε ευαίσθητος, είνε ρομαντικός, τρελλαινεται για τά καλά αισθηματικά μυθιστορήματα, για τις ζωγραφικές εκθέσεις και για τή «Σερενάτα του Σομπέρτ»...

... 'Ενώ έγώ, τρελλαινομαι για τή σινεμά, για τή ντάνσιγκ, για τή γκόλφ, για τή ποδόσφαιρο, για τις όρειθασίες, για τή κολύμπι και για τά μάτς — καθώς και για τούς πρωταγωνιστάς — τής πυγμαχίας!

Αυτά σκέπτομαι, λοιπόν, και...βουλώνω σφιχτά τά αυτιά μου κάθε φορά πού ό Πάουλ μου μιλάει για γάμο: Ναί, καλός είν' ό σύζυγος, καλοί είν' οι μπεμπέδες και τή νοικοκυριό, αλλά νά μή λείπουν συγχρόνως άπ' τήν καθημερινή ζωή μου κανένα άπ' τά παραπάνω τερπνά θεάματα πού άνέφερα...

Τώρα, πώς διάβολο μπορούν νά συμβιβαστούν όλα αυτά τά πράγματα;... Πώς θά μπορώ — μέσα σέ μιá ήμέρα — νά φροντίσω τή σπιτι, νά ανατρέφω τούς μπεμπέδες, νά συντροφεύω λίγο τόν σύζυγό μου, νά τρέχω στά ντάνσιγκ, στις όρειθασίες και στά μάτς και στά κολύμπια και συγχρόνως νά εργάζομαι στή «Όικο Μόδας», γιατί δέν θέλω νά χάσω και τή δουλειά μου;

Δέν ξέρω, μά τήν αλήθεια!...
 Κι' επειδή δέν ξέρω, γι' αυτό μένω κι' άναποφάσιστη στή ζήτημα του γάμου και γι' αυτό επίσης... δικαιολογήστε με, άν δέν σάς κάνη κόπο!

Μά όσο μένω έγώ άναποφάσιστη, τόσο γίνεται άποφασιστικώτερος ό Πάουλ... Τόν τελευταίο αυτόν καιρό, μου έχει γίνει κυριολεκτικώς κουνούπι... "Όλο και μου λέει, παραπονιάρικα κ' ίκετευτικά:

— "Ελα, Μαριέττα!... "Ελα νά γίνουμε ταίρι... Πάψε νά εργάζεσαι... Μας φτάνουν όσα έγώ κερδίζω... Είμαι μόνος, με τή σπιτακι μου, με τόν μικρό μου κήπο... 'Ο μπέμπης μας θά παίξη στή χλόη κι' εμείς—άγκαλιασμένοι τρυφερά — θά τόν καμαρώνουμε με λαχτάρα!... "Ω, δέν τις ξέρεις αυτές τις γλυκές χαρές τής οικογενειακής γαλήνης, Μαριέττα μου!

-- 'Εσύ τις ξέρεις; διέκοψα ειρωνικά. Χρημάτισες μήπως κι' άλλοτε παντρεμένος;

— "Όχι! άπάντησε ό φτωχός Πάουλ, κοκκινίζοντας ως τις ρίζες των αυτιών του.

— Τότε, έτσι θά λένε μέσα, τά ρομάντζα πού διαβάζεις! Ξανάπα γελώντας.

— "Όχι! έκανε με πείσμα ξαφνικό ό Πάουλ. "Ετσι λέει ή αληθινή ζωή, έτσι λέει ό αληθινός προορισμός τής γυναίκας, έτσι λένε όλα τά πραγματικώς έρωτευμένα ζευγάρια, τά όποια ευτύχησαν κατόπιν νά συνδεθούν με τούς ιερούς δεσμούς του γάμου και ν' άποκτήσουν και παιδάκια και...

— ... και νά εξακολουθοῦν νά είνε ρομαντικοί, άνόητοι και μακρυά άπ' τή ζωή κι' άπ' τόν κόσμο, όπως ήσαν και πρίν τούς ζευγαρώση ό παπάς! διέκοψα με περισσότερο σαρκασμό.

— Φρρρρράπ!

"Ενας μπάτσος έσκασε στή μάγουλό μου: Με είχε μπατσισει ό Πάουλ.

Και πείσθηκα για τήν άπροσδόκητη κι' άδουληρή άπ' τόν ξαφνικό μπάτσο πραγματικότητα... Είδα, μάλιστα, και τόν Πάουλ νά είνε σκυμμένος άπειλητικά άπάνω μου, έτοιμος νά φιλοδώρησέ με δεύτερο μπάτσο και τή άλλο μάγουλό μου, άν... άν έκανα πώς εξακολουθούσα τις ίδιες ειρωνείες μου!

Κι' έκθαμβη, μά και φρόνιμη και σοβαρή, περιωρίστηκα νά ψιθυρίσω:

— Δέν σέ πίστευα, Πάουλ, για τόσο... πραχτικό άνθρωπο! Και τή άναπάντεχο αυτό προτέρημά σου, τροποποιεί ριζικά τις μέχρι τώρα... τις μέχρι τώρα «στενοκέφαλες» άντιλήψεις μου περι...γάμου!!!.....

... ..
 Αυτό ήταν!

Είμαι σύζυγος τώρα του Πάουλ, ευχαριστημένη κι' ευχαριστημένη άπ' τόν μισθό του, άφελυ έβεβιάθηκα ότι κοντά στήν ρομαντισμό τήν ύπήρχε κι' υπεραρκέτως... πρακτικισμός!

«Η Μαριέττα κι' ό Πάουλ.»